

د چرسې زوی (ناول)

Ketabton.com

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

.....کتاب پېژندنه:.....

د کتاب نوم: د چرسې زوی (ناول)

ليکوال: نعمت الله رحيمي

اړيکه: Niamatullahr3@gmail.com

کمپوز: خپله ليکوال

د خپریدو کال: 2021 زېږديز - ۱۳۹۹ لمریز کال

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له ليکوال سره خوندي دي!

۲۰۰۷ م کال قندهار

نری نری باران ورېدلو، سړی د چرسو په نشه کې غرق و، گډوډې
يې ويلې د دروازې ټک شو ځوان بې له سلامه کورته دننه شو سړي
غږ کړ:

- د سپي زويه! دروازه د ولې خلاصه پرېښوه؟
- پرېبرده چې پاڅه هوا راشي ټول کور د چرسو بوی نیولی ده

سړی څو شیبې چپ و، لنډه شيبه وروسته يې غږ کړ:
- وه عبدالله، دلته راشه

ځوان ور روان شولو د کور دروازه خلاصه وه باران نور هم زور
ومندلو، سړي وويل:

- رډرډ مه را گوره لاس مې ونيسه برنډې ته ځم

بې له څه ويلو يې خپل پلار له لاس ونيولو د برنډې پر څنډه يې
کينولو ترې روان شو، سړي چغه کړه:

- صبرشه! څه درته وایم

- ووايه! دادا

- ته خو کينه

هلک کيناست، سړي ترڅه مُسکا وکړه په مړه لهجه يې وويل:

- مینه د چرسو د لومړۍ نشې په څېر ده، دویم ځل د حتماً زړه ورته کيږي، خو! که د وکره تر مرگه یې نشې پریښودی.

هلک چپ و، د دروازې خواته ځیر و، لنډه شیبه وروسته، له دروازې یوې جلی سر رانکاره کړ، ټیکری یې په غاړه کې اچولی وو، زلفې یې لمډې وې نظر یې د عبدالله خواته شو غږ یې کړ:
- ځوانه!

پلار یې ور وکتل یو دم یې وویل:

- مه ورځه! کوپار دي

ځوان نظر ترې غلا کړ اسمان ته یې کتل چې جلی بیا غږ کړ

- مرستې ته اړتیا لرم

ځوان ور روان شو د پلار خبر یې وانه وربدله دروازې ته نږدې ور

و دریدلو، شیبه وروسته دوه گامه شاته شو و یې ویل:

- څه دي؟

- ستا نوم څه دی؟

- ستونزه څه ده؟ نوم مې څه کوي؟

- وښه غوصه کيږه مه، زه له امریکا د ډاکومېنټري فلم جوړولو

لپاره راغلې یم، موټر مې ستاسو د کور دروازه کې خراب شو او دلته

نور هیڅوک نشته

- بښا!! ته نو په رینبتیا کاپره یې
- نه نه زه مسلمانم اوسیرم هلته
خوان په غوصه وویل:
- نو ټیکری د په سر کړه

جلی په تیزی ټیکری تر سره تاو کړ، عبدالله د موټر خوا ورو روان
شو جلی وویل:
- زما نوم سارا دی
- نو زه څه وکم؟
جلی غلې شوه، خو گامه شاته ولاړه د کور د دروازې څنډې ته
ودرېدله، د موټرسایکل غبر شو یو کس پرې سپور و عبدالله ته یې
ووویل:

- ته څه کوې؟ کورته دننه شه کلي ته ترهگر راغلي په یوه فېرنګی
پسې گرځي، کورونه تلاشي کوي

موټرسایکل حرکت وکړ خو کس سارا ونه لیده، عبدالله منډه کړه او
جلی یې له متې ونيوله او کورته یې دننه کړه.

جلی په غوصه وویل:
- څه کوې؟ خوگ د کیم
- چپ شه! مور به هم په غم واړوې

- خو ولې؟

- تاپسې ترهگر گرځي همدلته اوسه

د جلی رنگ زېر واوښت، ورو یې وویل:

- اوس به څه کیږي؟

- همدلته اوسه زه دومره بې غیرته نه يم چې ور خوشي د کړم

د جلی سترگې له اوبښکو ډکې شوې، روانه شوه...

د مازدیگر وخت کېدو جلی د خونې په یو څنډه کې ناسته وه،

راډیو غږېده، هلک لستوني بدې وهلي وو راغی جاینماز یې را

واخیست پر ځمکه یې خور کړ، لمونځ یې خلاص سلام یې

وگرځولو سارا ورته کتل د عبدالله پرې نظر شو، سارا بانه له یو بل

سره وروستل مخ یې بل خوا کړ، عبدالله وویل:

- پاڅه، راځه!

- چیرته؟

- لمونځ نه کوي؟

سارا غلې وه، عبدالله وویل:

- ونه وايې چې لمونځ مې ندی زده

- نه! زده مې دی خو اودس...

عبدالله د خبرو مينځ کې ور ولوېد ويې ويل:
- هلته تشناب دی، هوا سره ده گرمې اوبه مې درته پرېنې ورشه
اودس وکړه

لنډه شيبه وروسته سارا پاڅېده اودس او لمونځ يې وکړ پر جاينماز
ناسته وه، سترگې يې له اوبسکو ډکې وې چې څه به کيږي چې د
عبدالله د پلار غږ يې واورېدلو ويل يې:

- دا دروغ دي چې له معشوقې بغير څوک مري، خو! خو مري هم،
نه! نه مري واده هم کوي خو نه به مېرمن ترې راضي شي نه به يې
اولاد د پلار مينه وگوري.

عبدالله خونې ته دننه راغی، سارا وويل:
- نوم دې راته نه وايې؟
- وایم يې! عبدالله دی.
- عبدالله پلار دې ولې داسې بل ډول خبرې کوي؟
عبدالله غلی شو له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:
- اول مټين ؤ، اوس چرسې دی نشه چې وکړي همداسې خبرې کوي،
چې په هوبن وي ماته د مينې نه کولو نصيحت کوي
- او مور دې؟
- مور نشته، زما پيداينست ترې ژوند واخيست

سارا هېڅ ونه ويل همداسې ناسته وه، باران دریدلی و، د ناوو
شرنگهار ختلو...

تیاره خوره شوه، عبدالله د باندې و، د غوا وابنه یې ټکول، غوا ته یې
وابنه واچول، غوا وترپیده عبدالله خو گامه شاته شو، لنډه شیبه
وروسته روان شو پخلنځي ته دننه شو، له خاورین لوبښي یې په
دیگ کې چکه واچوله پر نغري یې کېنودلو، ډوډۍ یې وره کړه
پاخه شوي کورت یې پرې واچولو، لاتین یې روښانه کړه او کاسه په
لاس کې، روان شو...

خونې ته دننه شو، غبر یې کړه:

- ای رايه ډوډۍ تیاره ده

- څه؟

- ډوډۍ نه خورې؟

- نه زه ډاډتینگ کوم د شپې ډوډۍ نه خورم

- ډاډتین هغه چیشی وي؟ ښه پریرده یې بلا مې درپسې، مې خوره!

شپه پخېده، د خوب وخت شو عبدالله برستن په تخرگ کې نیولې وه
ویې ويل:

- زه پر بام ویده کېدم، اغه دی ستا د خوب ځای همدلته ویده شه
- مننه

عبدالله روان شو، بام ته وختو، د خوب ځای یې ځانته جوړ کړ، یخ
شمال و، پرستن یې پر ځان کش کړه او د واره ویده شو...

سهار شو، اسمان ځای ځای ورپه ځ و، اودس او لمونځ یې وکړ، له
باندي یې د خونې بښنه ټک ټک کړه غبر یې کړ:
- وینه شه لمونځ وکړه له ځانه په رښتیا کاپره مه جوړوه

سارا وینه نه شوه عبدالله بام ته په ختو شو له ځانه سره یې وویل:
- بلا مې درپسې، ما خپله غاړه خلاصه کړه

عبدالله پر بام پروت و، د غرونو څوکې زیږې بښکارېدې لمر را
وخوت، له بام بښکته شو سارا له خوبه پاڅېدلې وه د انگر په مېنځ
کې ناسته وه او له اوبو ډک ستل ته یې شگې غورځولې عبدالله په
غوصه وویل:

- دا اوبه ستا پلار بیا راوړي؟

سارا غلې شوه عبدالله روان شو لنډه شیبه وروسته یې ور غبر کړ:

- اوبه به زه درته راوړم، خو پلار ته مې مه رسه، مړ دی.

عبدالله تک سور شو، همداسې روان شو د سهار چای تیار شو د
عبدالله او پلار ناست وو پلار یې وویل:
- هغه فېرنګی چای نه څکي، ور غږ کړه اوس خو د پۀ غم اړولي یو
- نه هغه ډاېټن کوي
پلار یې ترخه مُسکا وکړه وېې ویل:
- ورشه ورشه ور غږ کړه

عبدالله د باندې ووت ور غږ یې کړ:
- راخته چای وڅښه

سارا شګې له لاس وغورځولې ور روانه شوه، د دسترخوان نه لرې
کیناسته د عبدالله پلار وویل:
- نږدې کینه اوس یې تر خولې نه شو در رسولی

سارا د شیدو پیاله پورته کړه او لرې کیناسته، عبدالله وویل:
- یو څه خو وخوره
- زه کوچ نه خورم هغه لوړه کالوري لري
- دادا! ما خو وویل چې دا ډاېټن کوي
- ډايتن نه ډايتينگ
- همغه!

د سهار چای يې وخور نهه بجې کيدونکې وې، عبدالله خره له کوره
وباسله وانبو پسې فصل ته ولاړ پر لاره روان وو د جومات د
لاوډسپيکر کرکر وخت يو غږ شو:

- وتولو مسلمانانو ته خبر ورکول کيږي چې موږ په يوه کاپره پسې
گرځو د هرچا کور کې چې پيدا سوه، دواړه به را ځورند کړو

له اورېدو سره سم عبدالله خره بېرته کورته روانه کړه په بېره کورته
دنده شو، غږ يې کړ:

- فېرنګی! راووځه

سارا منډه کړه ويې ويل:

- څه شوي؟

- راځه چې څو گني دواړه به ووژني

سارا حيرانه ولاړه وه، عبدالله وارخطا وو سارا يې ترلاس ونيوله او
روان شو پلار يې ور غږ کړ:

- ته هم کاپر شوې چېرې ځې؟

عبدالله وويل:

- ځانته پام کوه دادا زه به ژوندی راشم يا نه خدای پوهيږي

همداسې له دروازې ووتل سارا يو دم ودرېدله، ويې ويل:

- موټر کې زما بيک ده

- ورشه ژر را واخله

بيک يې له موټر را واخيست دروند وو زور يې نه پرې رسيدلو،
عبدالله ترې واخيست ورو يې وويل:
- راکه! مزدور خو دې شته دی.

له کلي ووتل پر لوی لاره دريدلي وو عبدالله وويل:
- دلته به دې يو موټر کې کېنوم او ورځه کابل ته
د سارا اوبسکې پر مخ روانې شوې:
- اوس څه شوي؟
- زه ويريرم نشم تللی يواځې

عبدالله غلی شو څو شيبې وروسته يو موټر له لرې تر سترگو کېدو
سرک تش وو، عبدالله ورته لاس وڅوځولو، موټر ودرېدلو موټروان
وويل:

- و چيرې ځئ؟
- تر کابله ځو
- زه تر غزني ځم که ځئ نو را پورته سئ

عبدالله موټر ته بېک ور خطا کې سارا يې خټ ته سپت کې کېنوله
دی مخې ته کيناستلو موټر روان شو...

موټر ډېر ورو ورو روان وو، ټایپ کې هندي سندره چالانه وه
عبدالله شاته وکتل سارا سندري ته سر خوځولو یو دم یې وویل:
- دا چیش شول، سمه پښتو وړ واچوه

موټروان له ټایپ کسپټه راوباسله عبدالله ته یې ورکړه ویې ویل:
- آغه قلم دی راوخله پکې را تاو یې کړه چې سر شي، پښتو سندري
راځي

عبدالله پرې لگیا شو کسپټه یې سر کړله موټروان ته یې ورکړه،
موټروان ټایپ ته وړ واچوله د وږمې دا سندره چالانه شوه:

سترگې تماچې دي زما شونډې مې لالونه دي
بل مې اشنا گوره په غونډۍ زنه خالونه دي

عبدالله ډېر ورته خوشحاله شو غږ به یې لا پسې جگ کړ، سارا به
له ځانه سره په خندا شول ځانه یې سره یې ویل:
- هاهاه، دا څه انتیکه سندره ده

لارې خرابې وې موټر ورو تللو شپه شوه، سارا ویده شوې په عبدالله
هم خوب غلبه کړې وه چې موټر ودرېدلو موټروان وویل:

- دلته مو ډوډۍ و خورۍ شپې ته اوږد سفر لرو
موټروان بنکته شو، عبدالله شاته وکتل سارا په کلک خوب ویده وه،

له ځانه سره یې وویل:

- معصومه ده!

غږ یې پرې وکړ:

- سارا!

سارا له خوب پاڅېده او حیرانه وه چې پخپل نوم یې غږ پرې وکړ

ویې ویل:

- هو

- څه درته راوړم څه خورې؟

- هرڅه راوړې خورم یې

عبدالله هم حیران شو له موټر بنکته شو ځان سره یې ویل:

- فیرنگۍ ډایتین پرېښود

عبدالله بیرته د موټر خو را روان شو له ځان سره یې قابلې پلو له

هوټل راخیستی وو موټر ته پورته شو سارا ته یې ورکړ ویې ویل:

- وخوره وخوره! پولاو دی

سارا مټسکۍ شوه او په خوړلو یې پیل وکړ، شیبه وروسته سارا

توخی پیل کړ عبدالله اوبه ورکړې خو هغسې وه ژر له موټر بنکته

شو او د خټ دروازه یې خلاصه کړه سارا ته یې په شا خو واره

ورکړل د سارا توخی او سلگۍ ودرېدې خو سترگې یې له اوبسکو
ډکې وې، عبدالله تک ژپړ شو ویې ویل:
- لکه چې خوگ مې کړې؟
سارا له شیبې چوپتیا وروسته وویل:
- نه لږ احساساتي شوم ځکه مور مې هم دومره پام راباندې نه و
کړی

عبدالله خوښ شو سینه یې پراخه ونيوله ویې ویل:
- مور د میلمه قدر کوو

گړۍ وروسته موټروان راغی، موټر روان شو عبدالله او سارا دواړه
ویده شوي وو...

نوی سهار کیدونکی وو، رڼا بیا د ځمکې پر غبر کې پرته وه،
عبدالله را وینښ شو موټروان وویل:
- وینښ شوې ځوانه
- امم! هو چیرته یو؟
- بس دا دی غزني ته ورسیدلو د ښار مینځ وو تر لرې څوک نه
ښکار بدل عبدالله په سارا غبر وکړ
- وینښه شه، را ورسیدلو

سارا وینه شوه، له موټر بنسخته شول ټيکری يې بيا په غاړه کې اچولی ؤ، عبدالله موټروان ته وويل:

- دا کوم ځای دی؟

- دې ځای ته روضه وايي آغه د کابل سپرک دی

- خير يوسې! څو روپۍ شوې؟

- څه ځوانه! زما همسفر په کار ؤ، نه پيسې

عبدالله بيا ترې مننه وکړه موټر بيرته وگرځېد ولاړ...

د لويې لارې پر سر ولاړ وو، عبدالله خادر خور کې کيناست، پورته يې وکتل وېې ويل:

- تا بيا ټيکری له سر لرې کړې؟

سارا ژر ژر ټيکری په سر کې څه يې ونه ويل، د لمر په وړانگو د سارا زير وښتانو ځلېدل، د بناړ له خوا يو موټر را روان ؤ، عبدالله پاڅېدو، خادر يې څنډه وهلو موټر را نږدې شو، ودرېدو عبدالله وويل:

- وستازه! کابل ته ځو

- کابل ته خو نه ځم خو تر يو ځای چې ځم راسره ولاړ شئ، را پورته شئ

عبدالله او سارا موټر ته پورته شول، د غرونو په مېنځ کې د موټر تور دود پورته کېدو، ورو ورو موټر له غرونو پناه شو...

موټروان عبدالله او سارا ته کتل لنډه شيبه وروسته يې وويل:
- خپه نسې وروړه، خو ميرمنه دې فيرنګۍ ښکاري

عبدالله څه ونه ويل سارا موټروان ته ږد ږد وکتل ويې ويل:
- زه دې ده ميرمنه نه يم

د بريک ټسس شو موټر ودرېدو موټروان وويل:
- ښکته سې، کوپارو! ما به په غم واړوئ

عبدالله او سارا له موټر ښکته شول، موټروان له ورپسې د سارا بيک
ور وغورځولو ويې ويل:
- درواځلي! د کوپر زامنو

د لارې په څنډو کې ځای ځای د چنارو ونې ولاړې وې، عبدالله د
سارا بيک په شا کړئ وو سارا ته يې کتل په غوصه يې وويل:
- ډېره بې عقله يې، ډېره!
- ولې نو ما څه غلط خو ونه ويل؟
- غلط او سيي پسې به نه گرځېدې په تش ويلو زما ميرمنه نه کيدې

سارا څه ونه ويل، عبدالله په ځندا وويل:

- هاها، زه هسې فیرنگی سره واده نه کوم

سارا په غوصه وویل:

- ته ولې نه پوهیرې زه فیرنگی نه یم سترې شوم نور له دې خبرو
زه هلته ژوند کوم یم د همدې وطن

د عبدالله رنگ زیږ واوښت، غلی پر لار روان ؤ

د غرمې وخت کېدو هغسې پر لاره روان وو، سارا ودرېده وې وویل:
- نه! نور نشم تللی

عبدالله خپل خادر د لارې څنگ ته پتې په پوله را خور کړ وې
ویل:

- راشه کینه دمه د جوړه کړه

سارا وویل:

- خو زه وړې هم یم

- ته خو ډاډتین کوي څنگه وړې یې؟

- ډایټینګ ډاډتین نه خو داسې هم نده چې وړې کیږم به نه

عبدالله ولاړ په پټي کې د منو يوه دنگه ونه ولاړه وه، عبدالله لاس ور پورته کړ نه ورسیدو، ونې ته وختولو د خپل واسکت جیب کې يې ۴ منې واچولې پښه يې وښویده درز شو را ولويدو، کس چغه کړه:

- اې داغه زامنو

عبدالله منډه کړه سارا يې تر لاس ونيوله او له پټي ډېر لرې ولاړ...

لږ وروسته ودرېدل عبدالله له خپل جیب منې راوباسلې سارا ته يې ورکړې سارا په خدا شوه
عبدالله وويل:

- څه شوي؟ ښه مکوه بد نشته

سارا هغسې خندل په خدا خدا کې يې وويل:

- ته چې له ونې را ولويدې ډېر جالبه وه

عبدالله ترڅه مُسکا وکړه ويې ويل:

- ښه ژر ژر وخوره چې ورسپړو دا لاره ټوله له ترهگرو ډکه ده

سارا يو منډه وخورله پاڅېدله او روان شول، لږ وروسته پر لاره د سړک څنډې ته روان وو مخکې د اوبو غبر اوریدل کېدو، چينه وه د پاسه يې شنه پټي وو سارا ودریدله عبدالله ته يې وويل:

- ته راکړه زما بیک

- څه؟ څه یې کوې؟

- ته خو یې راکړه

عبدالله بیک ورکړ سارا د بیک له مېنځ خپله کېمره را وباسله عبدالله

ته یې وویل:

- ودرېره چې عکس د وباسم

عبدالله مُسک شو وې ویل:

- زه شرمیرم

- ودرېره جلی خو نه یې چې شرمیرې

سارا د عبدالله څو عکسونه وباسل عبدالله ته یې وویل:

- دلته راشه

- څه څه وشول

- دا وینې؟

- هو

- دغه ټنۍ ته شتر وايي زه هلته درېرم په دې دورین کې یې وگوره

بیا به دا ټنۍ کېکاري

عبدالله کېمره لاس کې واخیسته سارا ورته مخامخ دریدلې وه د زلفې

یې شمال پر مخ پټیم جوړ کړی وو، عبدالله ټنۍ کېکارله د شتر ټق

شو

سارا راغله عکس يې وکتلو عبدالله ته يې په مُسکا وويل:

- وگوره! فوتوگرافر شوې

- څه؟ هغه چيش وي؟

- هغه پښتو کې ورته څه وايي اممم! انځورگر

عبدالله وخنډل او ويې ويل:

- څه نو چې څو چې په لاره مو شپه نه شي

د سارا زړه په عبدالله ډاډه و، د خوشالۍ توپونه يې وهل...

وخت په تېرېدو و، لمر د غرونو تر څټ پناه شو، پر لاره د شنو

فصلونو منزل ختم شو، مخکې سپيره دښته وه، عبدالله وويل:

- شپه به دلته تيره کړو، که مخکې کوم کلی راشي، سبا له دې ځای

شايد مو تر پيدا شي

هغسې روان وو، تر کيلومترونو کوم کلی نه ليدل کېدو، د سړک په

ځينو څنډو د شهيدانو قبرونه تر سترگو کيدل، مخکې د يو کوچني

غره پر سر د اور سرې لمبې خټې، سارا وويل:

- عبدالله

- هو

- هغه گوره، د غره پر سر کور دی

- هو اوس مې پام شو راځه ورشو کې د شپې ځای را کړي
- راځه

ور روان شول، سارا وويل:

- زه خو دلته نشم ختلی

عبدالله په عاجزه خوله وويل:

- نو لاس د را کړه

سارا د عبدالله لاس نيولی وو، عبدالله هغسې روان وو شاته يې نه

کتل، سارا له ځانه سره وويل:

- که ټول عمر مې داسې له لاس ونيسې څه به وشي؟

عبدالله واوريدل خو نا گمانه يې وپوښتل:

- څه دې وويل؟

- نه نه هسې مې ځان سره سندرې ويله

- هو پرون مې د فرينگيانو سندرې واوريدې

غره ته وختل کورته نږدې شول، بوډې له څاه اوبه راباسلې عبدالله

ور منډه کړه، د څاه پرې يې ترې واخيست اوبه يې را وباسلې، بوډې

وويل:

- تاسو څوک ياست په دې شپه کې دلته څه کوئ؟

سارا وویل:

- ترورې دی زما خاوند دی مور کابل ته ځو راباندې شپه شوه د یوې شپې ځای راکوی؟

بوډی په مُسکا وویل:

- چې ستا خاوند دی زما زوی دی، هرکله راشئ

کورته دننه شول سپین ږيري شړی په ځان خوره کړې وه ویې ویل:

- ستړي مشی، ستړي مشی، حمیدې دوی څوک دي؟

بوډی ورته کیسه وکړه، سپین ږيري خوښ شو، شپه وروسته یې

عبدالله ته کړل:

- زویه! په مئنتوب مو واده کړی؟

عبدالله له یوې درواغنجې مُسکا وروسته وویل:

- نه، پلار مې ویل:

- مینه د چرسو د لومړۍ نشې په څېر ده، دویم ځل د حتماً زړه ورته

کیري، خو! که د وکړه تر مرگ یې نشې پریښودی

یو دم سارا وویل:

- ضرور نه ده په وچو کې لامده وسوځوو، مینه ښه ده، بس!

عبدالله او سپين بريړۍ دواړه غلي شول، بوډۍ راغله ويې ويل:
- راحۍ ډوډۍ تياره ده، پيرکي مې پاڅه کړي، زما د سړي ډېر خوښ
دي، ستاسو هم پکې قسمت و.

ډوډۍ يې وخورله، عبدالله وويل:
- ترورې که نه په زحمت کيږي، مور به ويده شو سبا بايد وختي
لاړ شو

بوډۍ ولاړه ترڅو د خوب ځای تيار کړي، عبدالله له بوډا سره په
کيسه بوخت وو، بوډا وويل:
- پلار د مينه کې دوکه خوړلې وه؟
- نه پوهيږم، خو ماته وايي مينه مه کوه

بوډا غلي شو شيبه وروسته يې وويل:
- اَلْفِرَاقُ اَشَدُّ مِنْ اَلْمَوْتِ
- څه؟
- جدابي له مرگه سخته ده!

بوډۍ راغله سارا او عبدالله یې بلې خونې ته وبلل، خونې ته دننه شوله بوډۍ ولاړه، عبدالله وویل:

- ستړي یو هسې نه تر ناوخته ویده پاتې شو

سارا غلې وه لنډه شیبه وروسته یې بیک ته لاس کړ یو څه یې را واخیستل، چالان یې کړ، رڼا یې د سارا په سترگو کې څرک وهلو عبدالله د واره وویل:

- سارا! دا څه دي؟

- دا آلام دی

- هغه څه وي؟

- دا به مو سهار وختي راوینن کړي

- واه! ته خو ډېره تکړه یې

سارا مُسکۍ شوه، عبدالله په تیاره کې ورته کتل د سترگو سپین یې کره بنکار بدل، شپه پخه شوه دواړه ویده شول...

سهار شو د چرگانو بانگونه تر غوږ کیدل، څو شیبې وروسته د آلام شرنګهار پیل شو، سارا سترګې پرانیستې غږ یې کړ:

- عبدالله! وینن شه

عبدالله وینب نه شو سارا په بیک کې خپل سامان ټولولو له ځانه سره
پې ویل:

- کاش چې هره ورځ ما پر تا غبر کولای

عبدالله وینب شو له خپل ځای پاڅېدلو د دروازې غبرونو بودی له
خوبه ویننه کړله، سارا او عبدالله د باندې ووتل بودی راغله وپې
ویل:

- زویه! ډېر وختي روان شوی، خو مخه مو نه نیسم، ځی الله مو مل
شه

ورو ورو روان شول، له غره بنکته پر سپرک یو موټر روان وو
عبدالله وویل:

- ژر راځه چې وروسته بیا موټر نه پیدا کېږي

سارا په وارخطایی وویل:

- صبر وکړه زه تاته یو څه وایم

- د صبر وخت نه دی، ژر راځه بیا به وواپې

په منډه روان وو، سپرک ته ورسیدل د سپرک سره ودریدل سارا
ووویل:

- اوس ووايم؟

عبدالله په غوصه وويل:

- ووايه! داسې څه وايي؟

- له ماسره څې؟

- خو دا دی روان يم درسره

- نه داسې نه

- نو څه رقم په هوا؟

- امریکا ته

عبدالله له شيبې وروسته وويل:

- خيريت خو دی؟ ماهم فېرنګی جوړوي؟

سارا غلې شوه خو شيبې وروسته يې وويل:

- ترڅو دلته وو، زه کوچنۍ وم امریکا ته له تګ وروسته مې پلار

له لاسه ورکړ، مور مې د هغې غم په سر واخيسته زه له دواړو طرفو

يتمه شوم، چا هم راته پام نده کړی، ته يو پردی يې زه دې د خپل په

څېر تردې ځای راوستلم، پرما د پام وکړ که داسې ټول عمر راسره

وي څه کفر به وشي؟

عبدالله چپ وو، لنډه شيبه وروسته يې وويل:
- زما سر خلاص نه شو تاڅه وويل؟

سارا په غوصه وويل:

- زه درباندي مئینه شوې يم، مينه درسره لرم

د عبدالله رنگ تک سور شو هيڅ يې ونه ويل، له لرې يو موټر
بنکاريدو عبدالله موټر ته په لاس اشاره وکړه، موټر ودرېدلو ډاټسن
موټر وو مخکې له ميوې ډک ؤ، دواړه شاته باډۍ ته پورته شول...

يو بل ته يې کتل خو ويلو ته هېڅ نه وو، خو شيبې وروسته موټر
ودرېدلو عبدالله شاته وکتل يو چغه شوه:

- ولي يې هماغه کاپره ده

عبدالله سارا له لاس ونيوله له موټر يې توپ کړ، منډې يې کړې د
ډزو ترهگرو د ماشينگنو خولې د دوی خوا ته سيخې کړې ټق شو
عبدالله په مټه ولگيد تر يو ځای ورسيدل د يوې تيرې شاته کيناستل

د چرسي زوی (ناول)

سارا خپل لوپټه خیرې کره د عبدالله ټپ يې وټرلو او په ژرغوني غبر
يې وويل:

- ټپ دې ژور نه دی، مرمی يې تر څنگ تیره شوې ژر به روغ شي

خو شیبې ووتلې سارا ژړل، د عبدالله سترگې ډکې شوې لنډه شیبه
وروسته يې وويل:

- پوهیږې؟ زما لپاره تراوسه چا نه دي ژړلي

خو شیبې چپ و بیا يې وويل:
- د چرسي زوی مټين شو

سارا مُسکۍ شوه و بې ويل:

- نو راسره ځې؟
- هو ځم درسره خو پلار مې...
- اوس يو ځل لار شو بیا بیرته د تل لپاره راځو

عبدالله غلی شو خه یې ونه ویل، گری وروسته د لویې لارې په
طرف روان شول، یو موټر پیدا شو ور پورته شول، موټر روان شو،
سارا د عبدالله پر اوږه سر کېښود عبدالله ترخه مسکا وکړه ویې

ویل:

- فیرنگی! مینه درسه لرم

پای!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**